

S M R T

Težkó — težkó —
nekdo me je udaril v dušo —
s tako močjo,
da sem v rani začutila,
da te ni več:

tako je rana v meni globoka in prazna,
preljubi!

Kdo je mrtev?
Kdo je umrl —
ali sem jaz
ali ti?

Vem, zdaj mi vsa žalost in vsa samota
dušo okamení,
da še spomina nate
ne bom več mehko nosila ...

* * *

Rekel si, da si mi zibelka,
da me vzameš v močne dlani —
drugi so v krsto zdaj dali te,
da še zame prostora ni.

Rekel si, da mi ujameš vse
otroške smehljaje z oči —
zdaj so od tebe ranjene,
a za njihove solze ti ni.

Rekel si, da si že spenjava
nebesa iz večnosti —
od tebe do mene in spet nazaj
do tebe — a zdaj te več ni.

Mrzla je tvoja zibelka in majhna
in mrtve oči —
in zdaj vsa večnost med nama leži,
samo strašna, ko več te ni ...

* * *

Midvá imela sva majhen košček svetá:
poti in travnike,
breg in potoček in malo gozdá —
nisva ga gledala,
a sva verjela, da ves živi z nama;
midva sva le ljubezen držala z rokama
in sva čutila le
tiho življenje srca.

Kako je v najini polnosti vse prekipovalo:
kakor da v tebi in meni
poti in potok hite
in so travniki z najinim gozdom zeleni —
da se nič tujega ni nama več razodevalo.
Zdaj me je groza ...

Ko sem za hip pogledala od tvojih mrtvih oči,
bilo je novo vse:
oreh pred hišo brsti
in po bregu se že trobentice točijo,
gozd je že skoraj temán in komaj se ločijo
travnik in potok in pot,
ko se v solncu blešči.

O, zdaj tam zunaj
vse to življenje me bije.
Ni te več, da po zarastli poti bi šla,
da bi čakala jutra, ki nama prisije,
da bi trobentice božala,
travnik prešla.

Kako je zame
brez tebe
grenka lepota vsa.

Zdaj šele vem,
ko se je v najini duši življenje ustavilo,
tisto,
ki lepše, lepše vse je ustvarilo,
zdaj šele vem,
kako sem brez tebe osamljena.

Glej, samo še nekaj hotela bi vedeti:
če bi nocoj si imela spet kaj povedati,
ali se ne bi goré
lahnó prislonile
k nama,
da čisto, čisto bi skrile
v svoje naročje
sladko življenje srca ...

O—
ob tebi
žalostna lučka plapola,
kakor da joka:
saj ga več ni, več ni.

* * *

Zame
zadnje luči s teboj so ugasnile,
zdaj mi bodo le mrtve misli svetile
in iz tvojega groba
zadnja temá.

Mnogo je poti
med grobi:
po vseh grem do tebe,
dokler še meni
pri tebi grobar ne izgrebe
jame —
ko dobra smrt bo še pome prišla.

Vital Vodušek